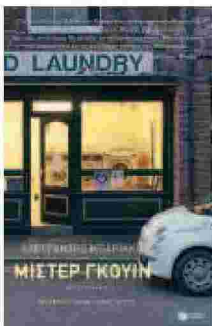

Ο «Μίστερ Γκουίν» θα μπορούσε να είναι το άλλοτε έγκο του Αλεσάντρο Μπαρίκο, στο νέο του μυθιστόρημα που τον κατατάσσει στους μάγους συγγραφείς, όπως ο Μουρακάμι και ο Καλβίνο

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ “ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ”

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΤΡΟ ΜΠΑΡΙΚΟ
«ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΟΥΙΝ»,
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΝΝΑ
ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ,
ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ,
ΣΕΛ. 320

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

Ετσι στο τέλος κατάλαβε πως βρισκόταν σε μια κατάσταση γνωστή σε πολλούς ανθρώπους, αλλά όχι λόγω αυτού λιγότερο οδυνηρή: αυτό το μοναδικό, που τους κάνει να νιώθουν ζωντανό, είναι κάτι που, ωστόσο, σταδιακά, είναι προορισμένο να τους σκοτώσει. Τα παιδιά τους γονείς, η επιτυχία τους καλλιτέχνες, τα πολύ ψηλά βουνά τους αναρριχητές. Η συγγραφή βιβλίων, τον Τζάσπερ Γκουίν».

Ο Αλεσάντρο Μπαρίκο, που γεννήθηκε το 1958 στο Τορίνο, έχει πάψει προ πολλού να σημαίνει «Μετάξι» και για τους Έλληνες αναγνώστες. Μπορεί να ήταν το βιβλίο που τον έκανε διάσημο και τον καθιέρωσε ως μεγάλο παραμυθά σε όλο τον κόσμο, αλλά Μπαρίκο πια σημαίνει και «Ωκεανός», «Όνειρα από γυαλί», «Χωρίς αίμα», «Ομήρου Ιλιάδα», «Προς Εμμανουήλ», «Ιστορία σαν παραμύθι» και απ' εδώ και στο εξής θα σημαίνει και «Μίστερ Γκουίν», που από πολλούς ήδη θεωρείται το καλύτερο του μυθιστόρημα. Εκείνο που τον κατατάσσει στους μάγους συγγραφείς, όπως ο Μουρακάμι και ο Καλβίνο. Τους συγγραφείς που φτάνουν πέρα από τα φαινόμενα, αναζητώντας τους κρυφούς αρμούς της ζωής.

Ο μίστερ Γκουίν, που θα μπορούσε να

είναι και το άλλοτε έγκο του, είναι ένας συγγραφέας που έπειτα από ένα άρθρο στον «Γκάρντιαν», 52 πραγμάτων που δεν θα ξανακάνει, υπόσχεται σε όλους και στον εαυτό του να μην ξαναγράψει και το τηρεί. Μισώντας θανάσιμα τα συν αυτά του συγγραφέα και τις γραφές. Αλλ' αγνοώντας πως για τον γεννημένο συγγραφέα δεν υπάρχει άλλη «τάξη ζωής», είναι η δική τους... κοσμική αρμονία. Μετά τις πιέσεις του ατζέντη του, αλλά και την οργανική έλλειψη αυτής καθαυτής της κίνησης της γραφής, αποφασίζει να γίνει αντιγραφείας. Για τους σκοπούς του θυσιάζει τις τελευταίες του οικονομίες για τον τέλειο χρώο: με τις τέλειες λάμπες που σβήνουν η μια μετά την άλλη ύστερα από 32 ημέρες, με την τέλεια ηχητική φυσική επένδυση και επιλέγει προσεκτικά τα πρώτα μοντέλα. Μια κυρία με καπελάκι που θα συναντήσει τυχαία θα τον οδηγήσει σε μια γκαλερί, σε έναν πίνακα και στον στόχο του. Θα γράφει «πορτρέτα». Και ένα παράξενο υπαρξιακό ταξίδι ξεκινά.

Το «Τρεις φορές το ξημέρωμα», μια εκτενής νουβέλα που εκδόθηκε αυτόνομη, ήταν παράγωγο αυτής της γραφής. Στην ελληνική έκδοση συμπεριλαμβάνονται και τα δύο, εξάλλου λειτουργούν και σαν μπάμπουσκα. Το μυστήριο της γραφής και της συνάντησης. Οι μοιραίες συναντήσεις που λαμβάνουν μέρος και μια και δυο και τρεις φορές μέσα και έξω απ' τον χρόνο. Και μας κάνουν να επιστρέψουμε εκεί όπου ανήκουμε. Και μας κάνουν να είμαστε αυτό που όντως είμαστε: ο εαυτός μας ή ένα τέλειο έργο τέχνης.